

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J. J.**, bývajúceho v D., proti žalovanému **JUDr. J. G.**, prokurátorovi Okresnej prokuratúry X., **o zaplatenie 66 387,84 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 16 C 154/2008, o dovolaniach žalobcu proti uzneseniam Krajského súdu v Banskej Bystrici z 3. decembra 2009 sp. zn. 14 Co 312/2009, zo 7. decembra 2009 sp. zn. 14 Co 314/2009, z 15. apríla 2011 sp. zn. 14 Co 76/2011 a proti uzneseniu Okresného súdu Zvolen zo 16. júna 2011 č.k. 16 C 154/2008-160, takto

r o z h o d o l :

1. Dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. apríla 2011 sp. zn. 14 Co 76/2011 **o d m i e t a .**
2. Konanie o dovolaniach proti uzneseniam Krajského súdu v Banskej Bystrici z 3. decembra 2009 sp. zn. 14 Co 312/2009 a zo 7. decembra 2009 sp. zn. 14 Co 314/2009 **z a s t a v u j e .**
3. Konanie o dovolaní proti uzneseniu Okresného súdu Zvolen zo 16. júna 2011 č.k. 16 C 154/2008-160 **z a s t a v u j e .**
4. Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Zvolen uznesením zo 6. augusta 2009 č.k. 16 C 154/2008-77 vyzval žalobcu postupom podľa § 42 ods. 1 a 3 O.s.p., aby opravil a o zákonné náležitosti doplnil jeho „žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím“ a tiež „návrh

na nariadenie predbežného opatrenia dľa O.s.p.“. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 3. decembra 2009 sp. zn. 14 Co 312/2009 odvolanie žalobcu proti tomuto uzneseniu odmietol ako procesne neprípustné (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 202 ods. 3 písm. l/ O.s.p.). Žalobca napadol odmietajúce uznesenie odvolacieho súdu dovolaním, v ktorom žiadal uznesenia súdov nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie súdu prvého stupňa. Uviedol, že súd prvého stupňa koná protiústavne, chráni žalovaného, nadfľa mu a pomáha zakryť škodu, ktorú spôsobil. Rozhodnutia súdov v tejto veci sú zmätočné, „neadekvátne“ a „nemajú právnu povahu“.

Okresný súd Zvolen uznesením z 20. októbra 2009 č.k. 16 C 154/2008-86 nevyhovel žiadosti žalobcu o ustanovenie právneho zástupcu pre konanie s odôvodnením, že žalobca neuviedol žiadne skutočnosti, neuvedené už v skoršej (zamietnutej) žiadosti o ustanovenie takého zástupcu. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo 7. decembra 2009 sp. zn. 14 Co 314/2009 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, v ktorom napadnuté rozhodnutie označil za „protiústavné“, „neadekvátne“ a „brániace výkonu spravodlivosti“. Rozhodnutie spočíva na nedostatočnom preskúmaní veci a prehliada, že ustanovenie právneho zástupcu je plne odôvodnené jeho rodinnou a sociálnou situáciou a tiež charakterom prejednávanej veci. Postup súdu nasvedčuje tomu, že v konaní chce chrániť a na jeho úkor zvýhodniť žalovaného, ktorého sudcovia zrejme poznajú.

Spis bol predložený na rozhodnutie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, ktorý ho 3. mája 2010 pod sp. zn. 3 Cdo 58/2010, 3 Cdo 59/2010 vrátil späť súdu prvého stupňa s tým, že najprv je potrebné rozhodnúť o návrhu žalobcu na ustanovenie kvalifikovaného zástupcu pre dovolacie konanie.

Okresný súd Zvolen uznesením zo 7. februára 2011 č.k. 16 C 154/2008-145 rozhodol, že žalobcovi sa neustanovuje zástupca pre dovolacie konanie z radov advokátov. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 15. apríla 2011 sp. zn. 14 Co 76/2011 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správne (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.). V zhode s prvostupňovým súdom dospel k záveru, že ustanovenie zástupcu pre dovolacie konanie v prípade žalobcu neodôvodňuje ani potreba ani nevyhnutnosť

zabezpečenia ochrany jeho záujmov v predmetnom konaní. Toto uznesenie odvolacieho súdu napadol žalobca dovolaním (zo 16. mája 2011), v ktorom uviedol, že súd porušil jeho právo na spravodlivé súdne konanie, konal v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky a tiež ustanovením § 30 O.s.p.

Okresný súd Zvolen uznesením zo 16. júna 2011 č.k. 16 C 154/2008-160 vyzval dovolateľa, aby doplnil svoje dovolanie zo 16. mája 2011 o zákonom vyžadované náležitosti; zároveň ho poučil o potrebe zastúpenia kvalifikovaným zástupcom v zmysle § 241 ods. 1 O.s.p. Žalobca napadol toto uznesenie dovolaním.

Žalovaný sa k dovolaniam písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolania podal včas účastník konania, skúmal, či sú splnené procesné predpoklady, za ktorých mu Občiansky súdny poriadok umožňuje prístup k preskúmaniu napadnutých rozhodnutí z hľadiska ich vecnej správnosti.

1. Z dôvodov, ktoré so zreteľom na okolnosti danej veci vyplývajú z potreby vyriešiť najprv otázku splnenia osobitnej podmienky dovolacieho konania (povinného zastúpenia dovolateľa bez právnického vzdelania v zmysle § 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal dovolací súd najskôr to, či je procesne prípustné **dovolanie žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. apríla 2011 sp. zn. 14 Co 76/2011.**

Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že i keď žalobca nemá právnické vzdelanie a nie je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), dovolací súd výnimočne – v prípade tohto dovolania – nepovažoval nedostatok jeho povinného zastúpenia advokátom za prekážku, ktorá by bránila preskúmaniu prípustnosti tohto dovolania. So zreteľom na dovolaním napadnuté rozhodnutie vychádzal z toho, že ak predmetom dovolacieho prieskumu má byť rozhodnutie, ktorým nebolo vyhovené žiadosti účastníka o ustanovenie zástupcu z radov advokátov v zmysle § 30 O.s.p., nemožno striktnie trvať na splnení tejto podmienky, lebo v opačnom prípade by bol popretý nielen zámer, ktorý sledoval účastník konania podaním dovolania, ale tiež účel dovolacieho konania, v ktorom predmetom posúdenia má byť záver

odvolacieho súdu o (ne)splnení podmienok pre ustanovenie zástupcu z radov advokátov súdom (na obdobnom názore založil svoje rozhodnutie Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v iných uzneseniach – vid' napr. sp. zn. 2 Cdo 329/2006, sp. zn. 3 Cdo 144/2007 a 3 Cdo 9/2010).

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Vyššie označené dovolanie žalobcu smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Keďže uvedeným dovolaním žalobcu je napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky uznesení, proti ktorým je dovolanie prípustné, nemožno prípustnosť tohto dovolania vyvodiť z § 239 ods. 1 a 2 O.s.p.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť vyplývajúcu z § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. a tiež so zreteľom na námietky dovolateľa sa dovolací súd zaoberal aj tým, či v konaní nedošlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (aj uzneseniu), pokiaľ a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že z hľadiska

posúdenia existencie niektorej z uvedených procesných väd ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je významné subjektívne tvrdenie účastníka o tom, že v konaní došlo k vade v zmysle § 237 O.s.p., ale len zistenie existencie vady tejto povahy.

Žalobca netvrdil, že by v súvislosti s rozhodovaním súdov o jeho žiadosti, aby mu bol ustanovený zástupca z radov advokátov, došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a/ až e/ O.s.p.; existencia väd takej povahy v dovolacom konaní ani nevyšla najavo. Prípustnosť tohto dovolania žalobcu preto z uvedených ustanovení nevyplýva.

a/ Z obsahu dovolania (§ 41 ods. 2 O.s.p.) možno vyvodit', že žalobca namieta odňatie možnosti pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť procesne nesprávny postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných oprávnení, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Podľa § 30 O.s.p. účastníkovi, u ktorého sú predpoklady, aby bol súdom oslobodený od súdnych poplatkov, ustanoví sudca alebo poverený zamestnanec súdu na jeho žiadosť za zástupcu Centrum právnej pomoci alebo advokáta zapísaného do zoznamu podľa osobitného predpisu, ak je to potrebné na ochranu jeho záujmov. Procesným predpokladom pre ustanovenie zástupcu v zmysle tohto ustanovenia sú vo všeobecnosti a/ žiadosť účastníka konania, b/ splnenie predpokladov pre oslobodenie od súdnych poplatkov, c/ danosť takej potreby ochrany záujmov účastníka konania, ktorá je v priamej súvislosti s predmetom konania. Pokiaľ má byť účastníkovi zástupca ustanovený, musia byť uvedené predpoklady splnené kumulatívne.

Žalobca podal žiadosť o ustanovenie zástupcu z radov advokátov. Pokiaľ ide o otázku splnenia ďalších predpokladov, treba uviesť, že pre záver súdu o danosti podmienok pre oslobodenie účastníka konania od súdneho poplatku sú významné najmä hľadiská uvedené v ustanovení § 138 O.s.p. (t.j. nielen existencia pomerov účastníka odôvodňujúcich oslobodenie, ale aj skutočnosť, že v jeho prípade nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva).

Pri rozhodovaní o oslobodení fyzickej osoby od súdnych poplatkov (§ 138 ods. 1 O.s.p.) súd berie na zreteľ najmä jej celkové majetkové, zdravotné a sociálne pomery, výšku súdneho poplatku, predpokladané trovy dokazovania, povahu žalobou uplatneného nároku. Zhodnotenie týchto aspektov sa musí premietnuť do záveru, či účastník je schopný zaplatiť súdne poplatky; ak to pomery účastníka nedovoľujú, prizná mu súd oslobodenie od súdnych poplatkov, avšak (a to treba osobitne zdôrazniť) len ak účastník svoje právo neuplatňuje alebo nebráni svojvoľne alebo zrejme bezúspešne.

Na základe zistenia osobných, majetkových a sociálnych pomerov žalobcu bol obstaraný podklad pre rozhodnutie súdu. Činnosť súdu, pri ktorej zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy (v danom prípade § 30 O.s.p.), na základe čoho dospieva k záveru, či sa právo prizná alebo neprizná, sa označuje ako právne posudzovanie veci. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu (buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval). Právnym posúdením veci ale nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konania pred súdom konať, lebo právnym posúdením veci sa mu neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných oprávnení v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Z tohto dôvodu je právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov považované (len) za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), ktorý ale sám osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Súdy nižších stupňov pri posudzovaní opodstatnenosti žiadosti dovolateľa o ustanovenie zástupcu dospeli k záveru, že pre ustanovenie takého zástupcu súdom nie sú dané dôvody. Podľa názoru dovolacieho súdu dáva spis pre túto konečnú úvahu a záver dostatočný podklad. Obsah spisu nesvedčí o tom, že by žalobcovi nebol ustanovený zástupca pre dovolacie konanie z radov advokátov, hoci pre to boli procesné predpoklady.

Vzhľadom na to považuje dovolací súd za neopodstatnené tvrdenie žalobcu, že mu postupom súdov bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

b/ Dovolateľ tiež namieta, že sudcovia, ktorí rozhodovali v preskúmvanej veci, boli voči nemu zaujatí so zreteľom na vzťah k žalovanému (prokurátorovi Okresnej prokuratúry vo Veľkom Krtíši). V súvislosti s touto námietkou poukázal žalobca na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. júna 2009 sp. zn. 15 NcC 26/2009. Po vyžiadaní tohto rozhodnutia dovolacím súdom ale z neho vyplynulo, že Krajský súd v Banskej Bystrici tu rozhodoval ako súd nadriadený (§ 16 ods. 1 O.s.p.) Okresnému súdu Zvolen, ktorý bol v predmetnej veci v procesnom postavení žalovaného; len vzťah sudcov Okresného súdu Zvolen k žalovanému súdu, na ktorom vykonávajú súdnicstvo (teda iný vzťah, než v preskúmvanej veci uvádza žalobca), bol v danom prípade dôvodom pre ich vylúčenie.

Predmetnú námietku žalobcu posudzoval dovolací súd aj s prihliadnutím na to, že neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g/ O.s.p., posúdiť túto otázku samostatne a prípadne i inak, než ju posúdil nadriadený súd procesu, ktorý vo veci rozhodoval, ak v námietke boli uvedené nové skutočnosti (viď R 59/1997).

Dovolací súd zohľadnil, že vo všeobecnosti sú sudcovia vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti (§ 14 ods. 1 O.s.p.). Účastníci majú právo z dôvodov podľa § 14 ods. 1 O.s.p. uplatniť námietku zaujatosti voči sudcovi, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť (§ 15a ods. 1 O.s.p.). Účastník môže uplatniť námietku zaujatosti podľa odseku 1 najneskôr na prvom pojednávaní, ktoré viedol sudca, o ktorého vylúčenie ide, alebo do 15 dní, odkedy sa mohol dozvedieť o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený (§ 15a ods. 2 O.s.p.). V námietke zaujatosti musí byť uvedené, proti komu smeruje, dôvod, pre ktorý má byť sudca vylúčený, a kedy sa účastník podávajúci námietku zaujatosti o dôvode vylúčenia dozvedel. Na podanie, ktoré nespĺňa náležitosti námietky zaujatosti, súd neprihliadne; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá (§ 15a ods. 3 O.s.p.).

Dovolací súd na základe obsahu spisu konštatuje, že žiadne z podaní žalobcu založených v spise nespĺňa vyššie uvedené náležitosti námietky zaujatosti sudcov (neuvádza sa v nich napríklad, kedy sa žalobca dozvedel o dôvode vylúčenia). Na námietky, ktoré

nesplňajú tieto náležitosti, sa neprihliada. Len ako poznámku k dovolacej argumentácii žalobcu preto dovolací súd uvádza:

Nestrannosť sudcu sa skúma z dvoch hľadísk, a to zo subjektívneho a objektívneho hľadiska; subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa ale musí podriaďiť prísnejšiemu kritériu objektívnej nestrannosti. Rozhodujúcim nie je to, ako sa nestrannosť sudcu iba niekomu (vrátane účastníka konania) subjektívne javí, ale to, či reálne existujú okolnosti, ktoré by mohli objektívne zakladať legitímne pochybnosti o nezaujatosti sudcu. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania vecí, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Obava z nedostatku nestrannosti sudcu sa vždy musí zakladať na objektívnych a dostatočne závažných skutočnostiach.

Pokiaľ žalobca naznačuje, že okolnosti vylučujúce sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí sú dané v občianskom súdnom konaní, účastníkom ktorého je prokurátor okresnej prokuratúry, považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za potrebné zopakovať to, čo uviedol v niektorých skorších rozhodnutiach (viď napr. Nc 142/1999, Nc 1/2000, ale tiež 3 Nc 24/2007, 3 Nc 18/2008 a 3 Nc 9/2010), že dôvodom na vylúčenie sudcov nemôže byť sama okolnosť, že sú (boli) v služobnom kontakte s osobou, s ktorou prichádzali do styku pri výkone súdnictva, a ktorá v tom – ktorom konaní pred týmto súdom vystupuje ako účastník konania. To platí aj na vzťahy sudcov a prokurátorov, ktoré vo všeobecnosti vykazujú znaky čisto profesionálnosti a kolegiality a ktoré ešte v ničom nezakladajú možnosť vzniku pochybností o nezaujatosti alebo neobjektívnosti sudcov. Až v prípade, že by ich vzťah prerástol cez takto chápaný profesionálny rámec a nadobudol by charakter bližšie osobného (napr. priateľského alebo opačného) vzťahu, mohla by takáto okolnosť byť dôvodom pre vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí. Zo spisu nevyplýva, že by v danom prípade išlo o vzťah sudcu (sudcov) a prokurátora, ktorý mal znaky iného než len profesionálneho vzťahu.

Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p.

c/ Keďže procesná prípustnosť tohto dovolania žalobcu nevyplýva z § 239 ani § 237 O.s.p., dovolací súd ho odmietol ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. a § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

2. Pokiaľ ide o dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 3. decembra 2009 sp. zn. 14 Co 312/2009, ktorým odvolací súd odmietol odvolanie žalobcu proti uzneseniu súdu prvého stupňa vyzývajúceho ho na doplnenie žaloby, ako aj **o dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej zo 7. decembra 2009 sp. zn. 14 Co 314/2009** potvrdzujúceho uznesenie súdu prvého stupňa o neustanovení právneho zástupcu pre konanie na súdoch nižších stupňov, dovolací súd poukazuje na § 241 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého musí byť dovolateľ zastúpený advokátom, pokiaľ nemá právnické vzdelanie buď sám, alebo jeho zamestnanec (člen), ktorý za neho koná. Toto ustanovenie zakotvuje osobitnú podmienku dovolacieho konania, ktorej nedostatok je odstrániteľný, avšak len za súčinnosti dovolateľa.

Zo spisu vyplýva, že žalobca bol poučený o tom, že dovolateľ bez právnického vzdelania musí byť zastúpený advokátom. V konaní nepreukázal, že má právnické vzdelanie (a že teda nemusí byť zastúpený advokátom) a bol oboznámený s rozhodnutiami súdov oboch nižších stupňov o tom, že sa mu pre dovolacie konanie neustanovuje zástupca z radov advokátov (uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. apríla 2011 sp. zn. 14 Co 76/2011 prevzal osobne 13. mája 2011). Pokiaľ napriek tomu do spisu nezaložil advokátovi udelenú plnú moc na jeho zastupovanie v dovolacom konaní, zostal nedostatok uvedenej osobitnej podmienky dovolacieho konania neodstránený.

Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10a ods. 1 O.s.p.) konanie o týchto dovolaniach žalobcu zastavil (§ 243c O.s.p. v spojení s § 241 ods. 1 O.s.p. a § 104 ods. 2 O.s.p.).

3. K dovolaniu proti uzneseniu Okresného súdu Zvolen zo 16. júna 2011 č.k. 16 C 154/2008-160 dovolací súd uvádza, že pri rozhodovaní o ňom vzal na zreteľ ustanovenie § 236 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého účastník konania môže dovolaním napadnúť iba

právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu. Predmetné dovolanie ale smeruje proti uzneseniu súdu prvého stupňa; takéto rozhodnutie nie je spôsobilým predmetom dovolania.

Keďže dovolanie môže byť podané len proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, Občiansky súdny poriadok ani neupravuje funkčnú príslušnosť na prejednanie dovolania proti rozhodnutiu iného než odvolacieho súdu. Nedostatok funkčnej príslušnosti súdu na prejednanie veci patriacej do právomoci súdov je pritom neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, so zreteľom na ktorý súd konanie zastaví (§ 104 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243c O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky preto konanie o tomto dovolaní zastavil.

4. Žalobca z procesného hľadiska zavinil, že sa jedno z jeho dovolaní (viď 1.) muselo odmietnuť a konanie o ostatných dovolaniach muselo zastaviť (viď 2. a 3.). Z týchto dôvodov mu vznikla povinnosť nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 a § 146 ods. 2 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nebol podaný návrh na priznanie náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. augusta 2011

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková